

MLADINSKI ODSEK
PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ

PLANINSKI
POPOTNIK

Marec 1999

ŠTEVILKA 8
LETNIK V



bREzplaČNI IZvOd

UVOD

*Pritisk dela iz premoga diamante,
včasih pa prah!*

Nekako tako bi lahko začel uvod osma številke Planinskega popotnika, ki smo ga ob veliki časovni stiski vkup spravili mladi "zagnani" člani Planinskega društva Šoštanj. Vsekakor je nesporno dejstvo, da se že kar nekaj časa trudimo, da bi med ljubitelje gora iz zahodne Šaleške doline vnesli malo več gorniškega duha. Kako nam to uspeva, pa lahko sami presodite. Zavedamo se, da ne delamo samo diamante oz. samo prah. Mislim, da smo nekje vmes in da je v našem delu vedno več z mladostnim entuzijazmom obrušenihih diamantov, ki iz številke v številko pridobivajo na svojem izgledu.

Mogoče kdo pričakuje, da bo v tem glasilu zasledil aktualne "trače" iz življenja društva! Temu smo se namerno izognili, saj bi bil časopis s takšno vsebino nezanimiv za širši krog planincev.

Ob zaključku uvoda naj samo še dodam, da se bomo mladi še naprej trudili, da boste obveščeni o novostih iz gorniškega področja. Čeprav društvo nima veliko denarja smo vseeno optimisti, da vam bomo v bližnji prihodnosti uspeli predstaviti tiskano verzijo Planinskega popotnika, ki bo tako oblikovno kot vsebinsko še boljši. *Torej, upanje ostaja!*

Bojan ROTOVNIK

P.S.

Avtor misli iz začetka uvoda je moj dobri gorniški prijatelj Matej Kortnik s kateremu sva tudi "pogruntala" društveni časopis. Mnogokrat se ob obilici dela v društvu spodbujava ravno s to mislijo, saj sva prepričana, da se trudiva bolj za prvo, kot za drugo.

P.S. drugič

Uvod je zaradi pomanjkanja časa nelektoriran!!!

SOLČAVSKE ZGODBICE

Solčavsko: dežela, ki se začne pri Igli ob Savinji in se konča pod stenami Savinjskih Alp. Kot majhna deželica, skrita za gorami, obdana s strmimi bregovi, potisnjena v ozko dolino Savinje, razpeta med Robanovim in Matkovim kotom ter Logarsko dolino, pozabljena od vseh, prepuščena sama sebi...

In prav v takih krajih se od ljudi čujejo razne zgodbe, pripovedke o tem, kako so premagali Turke, kako je ta in oni hrib dobil ime... Mogoče prav zaradi tega, ker so dolgo časa živeli »bolj zase«, družjenja v gostilni ali doma so rodila marsikatero domisljico, ki se je ohranila.

Solčavske zgodbe lahko preberete v knjižici Valenta Vidra »Solčava«, prenekatero boste našli tudi v kakšni izmed knjig Dušice Kunaver, najbolj pristno pa je seveda poslušati jih v njihovem domačem okolju. Prisesti z domačini ob dobri kapljici ali kislem mleku, ob krušni peči ali v gostilni. Kakor pač nanese...

Kako je nastala Iгла

Svojčas je pod Raduho živel velikan, ki je bil tako velik, da so mu debla smrek, ki so rasla tod, lahko služila za zobotrebce. Živel je od tistega, kar je našel v gozdu, včasih pa je v dolini domačinom snedel tudi kakšno kravo ali ovco.

Bil pa je strašansko nesrečen. Svoje smrti ni hotel pričakati v osamljenosti, želel se je poročiti. Vendar sebi primerne žene pod Raduho ni našel, zato je odšel v svet. In res! Iz daljnih krajev si je pripeljal ženo, veliko kot on, in domačini so jo poimenovali Velibaba. Ker se je ravno bližala zima, se je Velibaba odločila, da svojemu možu ustroji topel suknjič. Velikan je odšel v dolino, naložil krav, jih pobil, jim odrl kožo ter jo odnesel ženi. »Toda, da ti sešijem suknjič, potrebujem še šivanko«, je dejala Velibaba. Velikan je

odšel v strme stene Raduhe in po dolgem iskanju našel zob, ki se mu je zdel primeren za iglo. Ampak joj, kaj se je zgodilo ob tem! V tistem trenutku se je z Raduhe utrgal ogromen kamnit plaz, ki je pokopal vse pod seboj. Tudi velikanovo ženo!

Ko je velikan uvidel strašno nesrečo, ki se mu je pripetila, je od same jeze zalučal iglo proti dolini in odšel neznano kam. Iгла pa se je ustavila tam, kjer še zmeraj stoji...

O Strelovcu

Dan Marije Snežne, 5. avgust. Njej je posvečena tudi cerkev v Solčavi. Niso je praznovali le v dolini, na svoj način so praznik obhajali tudi pastirji na Strelovcu. Že ob prvem svitu so se zbrali vsi iz okolice Strelovca - Knezov, Icmankov, Podbreški, Logarski, Plesnikov, Klemenč in Covníkov, ki so imeli ovce v Travnikih na Krofički. S seboj so prinesli možnarje in meh smodnika ter seveda obilo jedače in pijače. Najprej so napolnili možnarje s smodnikom, zmolili rožni venec ter nato jeli zažigati možnarje. Pokalo in streljalo je tako močno, da je bilo slišati odmev tudi onstran Solčave...

Tako se ne gre čuditi, da je hrib dobil »Strelovec«.

Krofička

Na kvartno nedeljo je šel kmet Krofič na lov za gamsi. Lovska vnema ga je tako prevzela, da je pozabil gledati pot in je kar naenkrat ugotovil, da je zašel. Zaplezal se je v skale in ne mogel več ne naprej ne nazaj. Ni mu preostalo drugega, kot da je pričel vpiti na pomoč. Slišali so ga pastirji ter odhiteli v Solčavo po župnika. Ta je prišel v Robanov kot ter pod steno dal lovca odvezo. Uvidel je, da mu ni več pomoči. Lovec je čepel v steni že tri dni, bil je izčrpan od mraza in lakote, do njega pa pastirji niso mogli splezati. Župnik mu je velel, naj vrže puško čez steno. Če bo ostala cela, lahko skoči tudi sam in se tako reši. Lovec je poslušal župnika ter odvrzel

puško. Ta se je zdobila, toda župnik mu je pokazal drugo, celo puško. V upanju na končno rešitev je Krofič vendarle skočil, a se je ubil.

V spomin nanj so goro poimenovali Krofička.

Za pokušino bodi dovolj.

S tem prispevkom sem vas želela spodbuditi k razmisleku o tem, da bi bila tura v hribe lahko še kaj drugega kot zgodnji jutranji odhod, hoja na vrh, veselje in sreča, ki ju uživamo na vrhu ter večerni povratek domov. Zakaj ne bi iz enodnevnih ture naredili dvodnevnih oziroma se sproščeno prilagajali situaciji? V hribih živijo tudi ljudje. In vse prevečkrat gremo slepo mimo njih. Sploh ne vemo, po kakšni deželi hodimo, o čem tu razmišljajo.

Za vas se je potrudila: Martina PEČNIK

Zakaj rad hodim v hribe?

Rad imam naravo...

*Otročje se veselim lepih cvetic,
razmršenih dreves, kamnov...*

Vendar me najbolj vleče v gore človek.

Tam so ljudje odprti. Svobodni.

*Kogarkoli srečaš, z vsakim se
pogovoriš. Vsak se ti odkrije.*

Polde BIBIČ

**95 let od ustanovitve PD Šoštanj
(5.marec 1904 - 5.marec 1999)**

Slab mesec nas loči od 95. obletnice, zato si bomo na kratko osvežili vidnejše dogodke iz zgodovine našega društva.

Ustanovitvi SPD leta 1893 v Ljubljani je hitro sledilo ustanavljanje novih podružnic po Sloveniji. Med prvimi petimi je bila tudi Šaleška podružnica SPD v Šoštanju. Ustanovljena je bila na pobudo Frana Kocbeka, načelnika Savinjske podružnice SPD. Ustanovni shod Šaleške podružnice je bil 5. marca 1904 v hotelu Avstrija (danes

Kajuhov dom). Za prvega načelnika je bil izvoljen Ivan Koropec, učitelj; za blagajnika Vinko Kolšek, cesarsko - kraljevi notar; za tajnika Ivan Lukman, učitelj, in za odbornika dr. Fran Mayer, odvetnik. Ob ustanovitvi je štela podružnica 21 članov. Naredili so obširen načrt o svojem delovanju, saj jim je Savinjska podružnica prepustila vse markacije, spominske knjige in sploh vse, kar je imela do takrat na svojem področju delovanja. V področje Šaleške podružnice so spadali slovenjegraški, šoštanski in deloma konjiški okraj. Prva pravila te podružnice je cesarsko - kraljevo namestništvo potrdilo v drugi polovici leta 1904.

Društvo je markiralo in oskrbovalo pota na svojem območju: Gora Oljka, Paški Kozjak (Špik), Sv.Križ, Smrekovec, Šoštanj-Uršlja Gora, Šoštanj-Mozirska koča in še mnoga druga. Leta 1931 je društvo postavilo razgledni stolp na Špiku (Paški Kozjak).

Ko je Korytzky leta 1928 postal načelnik podružnice, so na njegovo pobuo sprejeli sklep o izgradnji planinske koče na Smrekovcu. Tako je bila že to leto in vsa naslednja leta društvena dejavnost namenjena izgradnji koče. Po mnogoštevilnih naporih so 3. septembra 1933. leta kočo predali svojemu namenu.

Vzporedno z razvojem planinstva so se v tridesetih letih začeli kazati interesi za alpinistično dejavnost. Začetnik alpinizma v Šaleški dolini je bil dr. Jože Goričar. Kot mozirski rojak je rad plezal v Savinjskih Alpah. Prav tako kaže podružnica velik razmah zimskega športa (sankanje, smučanje, skakalni šport).

Med 1.svetovno vojno leta 1914 je živahno delovanje Šaleške podružnice prenehalo. Po 1. svetovni vojni pa je ponovno oživel. Za načelnika je bil izvoljen sodnik Janko Sernec. Njemu so sledili notar Matija Marinček, sodnik Rudolf Ročnik, bančni ravnatelj Lucijan Koritzky, Ivan Sušel, Anton Potočnik in zadnji pred 2. svetovno vojno dr. Jože Goričar. Leta 1941 je okupator razpustil

podružnico in ustanovil nemško planinsko društvo. Koča na Smrekovcu je postala last Štajerske domovinske zveze. 13. avgusta 1942 je 1. Štajerski bataljon zažgal kočo na Smrekovcu, da bi preprečil nastanitev okupatorja v njej.

Po 2. svetovni vojni so vodili društvo Franc Hvastja, Maks Dvornik, Andrej Stegnar, Franc Pečovnik, Viktor Kojc, Karli Kordeš, Branko Šumer, Janez Slatner, Evgen Drvarič, Vinko Pejovnik in Andrej Tamše.

Leta 1946 so planinci iz Šoštanja začeli graditi zasilno kočo na Smrekovcu. Na Planinski zvezi Slovenije so predlagali za društva kredite. Tako je tudi šoštansko društvo dobilo finančno pomoč. Delo naj bi nadaljevali spomladi 1947. Čez zimo je posekan les napadel lubadar, sredstev za ostalo izgradnjo je zmanjkalo. Obnovo koče so prepustili finančno močnejšemu društvu PD Črna na Koroškem. V nedeljo 30.septembra 1951 je PD Črna odprlo svojo novo postojanko na Smrekovcu. S prihodom Andreja Stegnarja v Šoštanj, ki je prevzel mesto direktorja v Tovarni usnja Šoštanj, je Planinsko društvo za njegovo izvolitvijo za predsednika dobilo uspešnega in zagnanega delavca. Spomladi leta 1951 je PD Šoštanj začelo graditi dom na Slemenu (Šentvid), 21.septembra 1952 pa so dom že odprli za obiskovalce. To je bila velika pridobitev za društvo. Dom je predstavljal novo točko za razvoj planinstva v trikotu Celje-Solčava-Slovenj Gradec- Celje. Takrat je veljal dom na Slemenu za delavsko- planinski in hkrati za sindikalni dom usnarjev. Leta 1953 so ga elektrificirali. Poleg živahne dejavnosti pri upravljanju doma so se v društvu v tem obdobju vrstili medrepubliški zleti planincev, srečanja alpinistov, planinarjenja.

Leta 1960 je PD Šoštanj ustanovilo alpinistični odsek. Ustanovitelji so bili: Jože Melanšek, Dušan Kukovec, Marjan

Pusovnik, Franc Pečovnik in drugi. Dejavnost pa se je pozneje zelo razmahnila, tako da je bil po sklepu občinski zborov PD Šoštanj in Velenje na skupni seji 16. junija 1966 ustanovljen Šaleški alpinistični odsek. Leta 1963 so na občnem zboru ustanovili Mladinski odsek in Gorsko stražo. Prav tako je leto 1963 zapisano kot najuspešnejše v delovanju šoštanskega alpinističnega odseka .

Ker društvo finančno ni več zmoglo upravljati doma na Slemenu, je bil 1.4. 1966 oddan v privatni zakup. 2. septembra 1975 je s sklepom občnega zbora Dom prešel v last in upravljanje Tovarne usnja Šoštanj. Ob mnogoštevilnih udarniških urah šoštanskih planincev je finančno zrasel s pomočjo Tovarne usnja. V naslednjih letih se je društvo posvetilo vzdrževanju poti in vodenju izletov, vzgoji mladincev s predavanji, prirejalo je tečaje za vodnike in za Gorsko stražo. Aktivni so bili tudi markacisti.

Leta 1991 se je za dobo štirih let priključila PD Šoštanj Planinska sekcija Gorenje-Servis, katere vodja je bil Maksimiljan Korošec. 5.marca 1994 je društvo slovesno proslavilo 90-letnico obstoja v Domu kulture v Šoštanju. Slavnostni govornik je bil predsednik društva Andrej Tamše. Spregovoril je tudi predsednik PZS Andrej Brvar. V počastitev 90. obletnice je društvo odprlo Trško pot, ki poteka po obronkih nekdanjih trških meja. Vsako leto 5.marca društvo organizira pohod po Trški poti.

6. januarja 1995 je društvo po dolgem času pridobilo v začasno uporabo planinsko sobo v hiši Pibernikovih v Šoštanju. To leto je bil ponovno ustanovljen tudi Mladinski odsek. Leta 1996 je v počastitev 90-letnice izšla brošura - 90 let PD Šoštanj.

Danes je glavna aktivnost društva izletništvo, vzdrževanje planinskih poti, izobraževanje vodnikov PZS in

osnovnošolske mladine v vsakoletnih planinskih taborih.

Zinka MOŠKON

*Meni je treba velike samote;
skloniti moram se čez skrajni rob,
kjer ni več zvokov, kjer ni več podob,
zapreti oči in razprostrti roke...*

Oton ŽUPANČIČ

Šaleške podružnice ustanovni shod

Na poziv Savinske podružnice se je zbralo dne 5.t.m. v veliki sobani hotela "Avstrije" v Šoštanju lepo število inteligentnejših prebivalcev iz tega trga, iz Velenja in Mozirja, Rečice in od drugod. Ziljsko podružnico je zastopal nje tajnik g. Knafelc. Pozdrave so poslali osrednji odbor, Podravska podružnica in nekaj gorenjegrajskih planincev. – V svojem nagovoru je g. Kocbek, nacelnik Savinske podružnice, kot sklicatelj poudarjal veliko važnost planinskega društva v narodnem in narodnogospodarskem oziru in ter povedal razloge, ki so dovedli Savinsko podružnico do tega, da se ustanovi tudi Šaleška podružnica.

Ko se je na predlog g. notarja Kolšeka izvolil shodu za predsednika sklicatelj, se je razpravljalo o ustanovitvi nove podružnice. Po soglasni pritrditvi, da se ustanovi nova podružnica ter imenuje "Šaleška podružnica", je pristopilo takoj 21 članov. Napo so se prečitala pravila, po katerih je sedež v Šoštanju. Volitev odbora se je izvršila na predlog g. Planinška vzklikoma. Izvoljeni so bili: za načelnika g. Ivan Koropec, učitelj; za blagajnika g. Vinko Kolšek, c.kr.notar; za tajnika g. Ivan Lukman, učitelj, in odbornika g.dr. Franc Mayer, odvetnik. Vsi odborniki bivajo v Šoštanju.

Živahen razgovor se je vnel o delovanju nove podružnice. V področje Šaleške podružnice bodo spadali Slovenjegraški,

Šoštanjski in deloma Konjiški okraj; zato je Savinska podružnica prepustila Šaleški vse markacije, spominske knjige in sploh vse, kar je imela do sedaj v svojem področju poteh okrajih. Naredil se je obširen načrt delovanja.

Govorili so razni navzočniki. Zastopniki Ziljske podružnice, g. Knafelc; je navduševal zbrane planince za pravo turizmo. "Izprehodi po naravi", je dejal, "so človeku velike vrednosti; oni so mu krepčilo po napornem delu. Ne po prašnih cestah od gostilne do gostilne naj bodo naši izprehodi, ampak po krasni naravi, zlasti pa po gozdnatih gorskih bregovih in po nebotičnih velikanih. Tedaj ven v naravo in na visoke gore! Kdor pa pravi, da zato ni član našega planinskega društva, ker ni turist, naj si izvoli namestnika, ki bode zanj hodil v planine, zanj srebal čisti planinski zrak ter pil pristno planinsko studenčnico, sam pa naj plača članarino. Nova podružnica naj se krepko razvija in čvrsto deluje!" - Predsedniku Šaleške podružnice, g. Koropcu, je napisal g. Rajšter, poudarjajoč neustrahovano delavnost njegovo za vse blago in dobro. G. Koropec je govoril potem nekako takole: "Storili smo zopet krepak korak naprej v delovanju za milo domovino. Osnovani smo si podružnico, katere delo se ne bo vršilo v mračni sobi, ampak v prosti naravi. Naša podružnica dokaže svetu, da lepi kraji v Šaleški dolini, nje krasni hribi niso le na Slovenskem, ampak da smo tudi mi njih gospodarji. Da se je Šaleška podružnica osnovala, gre prva hvala naši sosedu Savinski podružnici, s katero želimo vedno v slogi živeti. Prosimo zastopnike Savinske podružnice, naj nam ostanejo tudi poslej naklonjeni, kajti mi smo se novinci ter potrebujemo izkušenih svetovalcev". - Navzočemu potopiscu g. Bogomilu Vošnjaku, predsedniku "Slovenije", je napisal g. Kocbek, in g. Vošnjak je z lepimi besedami nazdravil novi podružnici. - V veselem krogu so planinci in prijatelji planinstva še dolgo časa se zabavali ob petju

mešanega pevskega zbora in ob domači govoric.



Nova podružnica pa bodi krepka braniteljica prelepega dela naše slovenske domovine – divne Šaleške doline in nje okolice.

VIR: Arhiv MO PD

Ni je hujše gorske bolezni, kot je pomanjkanje gora.

France AVČIN

ČLANARINA V LETU 1999

Glede na priporočeno članarino in glede na pravilnik o vrsti članstva za leto 1999 je Upravni odbor Planinskega društva Šoštanj potrdil naslednjo članarino za leto 1999:

Vrsta članstva	Prispevek za PZS	Članarina PD Šoštanj v letu 98
A član	3.300,00 SIT	4.500,00 SIT
B član	660,00 SIT	1.400,00 SIT
B2 član	400,00 SIT	800,00 SIT
C član	275,00 SIT	600,00 SIT
C2 član	130,00 SIT	400,00 SIT

Izvelek iz pravilnika o vrsti članstva v planinskih društvih (sprejet 1993):

A redni član je lahko vsak posameznik, ki plača A članarino.

B redni član je lahko vsak posameznik, ki plača B članarino.

C redni član je lahko mladina do dopolnjenega 18 leta starosti in redni študentje do dopolnjenega 25 leta.

D član (donator) je lahko posameznik, podjetje, organizacija ali ustanova, ki je bistveno pripomogla k materialnem položaju planinske organizacije.

Družine če sta oba starša člana PD (vrsta članstva ni pomembna) imajo vsi C člani (otroci) 50% popusta pri članarini
Starejši člani (nad 70 let) lahko uveljavljajo 40% popust pri B članarini.

Članarino Planinskega društva Šoštanj lahko plačate pri zastopnikih društva:

Štefka Likeb Koroška Šoštanj

Andrej Tamše Aškerčeva 26 Šoštanj

Vinko Pejovnik Cankarjeva 24 Šoštanj

Zinka Moškon Florjan Šoštanj

Bojan Rotovnik Aškerčeva 11 Šoštanj

Prav tako lahko med delovnim časom plačate članarino v **Papirnici Pero** v Šoštanju (Aškerčeva 11).

UO PD Šoštanj

Gorništvu ni le zadeva sončnih dni, gorništvu je hoja za samim seboj, po poteh, ki so srcu najljubše. Ko greš prvič v gorski svet, se vprašaš, zakaj, ko greš drugič, ne vprašuješ več. Gorništvu je zadeva duha. Na vsak tisti zakaj veš samo tisti svoj zato.
dr. Tone STROJIN: Hoja skozi lepote.

Nepomembnosti enega koraka se zaveš, ko se ozreš v smer prihoda, majhnosti misli, ko se zaveš narave. Ljubim korak, sleherno stopinjo, ki jo zmorem, ki jo smem narediti ob vzpenjanju na goro.

Davo KRNIČAR:
Alpinizem, samoljubje, ljubezen

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ

Vabi vse člane in simpatizerje na

OBČNI ZBOR

ki bo v soboto, **20. marca 1999**, ob 18. uri v dvorani Gasilskega društva Šoštanj.

Dnevni red:

1. Izvolitev organov občnega zbora
2. Poročila predsednika, blagajnika in odsekov
3. Poročilo Nadzornega odbora
4. Razprava na podana poročila
5. Razrešitev dosedanjega predsednika PD, UO PD in Nadzornega odbora
6. Predstavitve kandidatov
7. Izvolitev novega predsednika, članov UO PD in Nadzornega odbora
8. Razno

Predsednik PD Šoštanj:
Andrej TAMŠE

Ko drvi človek kakor v sanjah prek skal in snežišč tako, da se mu noga komaj dotika trdne in varne stopinje in se mu zdi, ko da ga neznana moč ljubeče narave nosi na lahkih krilih, tedaj pozabi nižave sin, da je prišel iz doline, kjer je pustil številne malenkostne skrbi; on le uživa, uživa, zadovoljen s samim seboj.

dr. Klement JUG: Stena in smrt
(planinčevi zapiski)

KANDIDACIJSKI POSTOPEK

UO PD Šoštanj razpisuje kandidacijski postopek za:

- predsednika PD
- voljene člane UO PD

za mandatno obdobje dveh let.

Kandidati morajo biti člani PD Šoštanj ter morajo poslati pisno kandidaturo do vključno 12. marca 1999 na naslov:

*PD Šoštanj
Aškerčeva 26
3325 Šoštanj*

VABILO NA SREČANJE MLADIH ČLANOV PD ŠOŠTANJ

MO PD Šoštanj vabi svoje mlade člane na srečanje oz. 2. občni zbor mladinskega odseka, ki bo v petek, 12. marca 1999 ob 18. uri v sejni sobi KS Šoštanj (Trg Svobode). Na občnem zboru bomo izvolili novo vodstvo MO, poklepotali o našem delu, si ogledali diapozitive in še kaj.

Ob tem razpisujemo tudi kandidacijski postopek za: Načelnika MO, predstavnika mentorjev v UO društva in tri voljene člane. Kandidati oz. predlagatelji naj pošljejo svoje predloge s kratkim gorniškim življenjepisom na naslov: *Matej Kortnik, Lokovica 55, 3325 Šoštanj*, s pripisom za MO najkasneje do srede, 10. marca 1999.

Načelnik MO:
Matej KORTNIK

Planinsko društvo Šoštanj
vas vabi na

Pohod po Trški poti okoli Šoštanja,

ki bo v nedeljo, 7. marca 1999.
Pričetek pohoda bo od 8. do 9. ure
pri Ribiški koči v Šoštanju.
Vabljeni!

MEDVODJE 98

Vesel sem, če je kdo od vas bralcev že v naslovu uvidel, za kaj gre. V mislih imam seveda tabor mladih planincev, ki je bil minulo poletje v Medvodju nad Trzičem. V veselje mi je, da imam prav jaz priložnost, da lahko v Planinski Popotnik pišem o tem taboru, da vam lahko povem, kdo je tam bil, kako smo se zabavali, koga smo tam spoznali, kje smo se potepali, kako je...

Tabor je organiziral Mladinski odsek PD Šoštanj in lanski je bil že drugi po vrsti. No ja, tradicija res ni bogata, vendar v nekem trenutku je potrebno začeti. Priprave na tabor smo imeli že meseca januarja in smo jih nadaljevali vse do trenutka, ko smo odšli na tabor, ko smo naše dotedanje delo dali na preizkušnjo. Da nikoli ne gre kot po maslu, se je izkazalo tudi tokrat, saj so nam Polzelani, ki bi morali oditi z nami na tabor, udeležbo v zadnjem trenutku odpovedali. Vodstvu tabora je bilo zelo žal, tudi zaradi udeležencev, ki so zdaj izgubili priložnost spoznati nove obraze, nove planinske prijatelje. Vendar nihče ni obupal. Dvanajstega julija zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji, zbasali sebe in svojo prtljago v avtobus in se polni pričakovanj in dogodivščin odpeljali na enotedensko potepanje v Karavanke. Prav ste prebrali. Kajti Medvodje leži v njihovem osrčju. Kar pogledajte na zemljevid in videli boste, da se tam okoli vzpenja vse polno čudovitih hribov! Tako zjutraj v Medvodju dobro jutro voščijo greben Košute, Stegovnik, Storžič in reka Tržiška Bistrica, v katero se prav tukaj zlivata še dva potoka, Košutnik in Stegovnik. Prav ta voda pa je tista, ki je nižje v dolini skozi čas izdoblbla nam vsem znano Dolžanovo sotesko, geološki biser Slovenije. Še nižje pa je bregove oblikovala v dolinico, v kateri je svoj prostor našlo mesto Tržič. To

je staro, srednje veliko mesto, nastalo na prehodu z južne na severno stran Karavank. Če bi pokukali še malo okoli vogala ali vrha kakšnega hriba, bi našli še ogromno drugih zanimivosti, vendar kaj, ko časa za obisk le-teh ni bilo. V enem tednu smo se poleg obiska opisanih krajev morali učiti še planinskih veččin, igrati nogomet in odbojko, pa tudi na zabavo nismo pozabili. Dela za en teden zadosti, zato smo se ga lotili z zavihanimi rokavi. Že kar prvi dan smo se odpravili na sprehod in si ogledali slap Stegovnik. V ponedeljek zjutraj smo se povzpeli na Košutnikov turn (2132 m). Slabo vreme v torek in sredo nas je prisililo, da smo ostali v dolini, vendar počivali nismo. Poslušali smo predavanja, si ogledali zbirko fosilov v Jelendolu in Dolžanovo sotesko, ki je bila po deževju še bolj veličastna. V sredo smo pripravili tudi krajše orientacijsko tekmovanje, na katerem so se taboreči v parih borili za simbolične nagrade, predvsem pa so se učili orientacije. V četrtek smo se odpravili na Storžič in prespali na njegovi južni strani v koči na Kališču. Naslednji dan smo šli čez Kriško goro v Tržič in se od tam s kombijem gasilskega društva iz Jelendola odpeljali v tabor. V soboto smo se zopet odpravili v Tržič, tokrat na kopanje. Pošteno umivanje nam je vsem prijalo. A še istega dne popoldne smo se v taboru spet pošteno spotili: nekateri pri pisanju testov iz planinske šole, drugi pri igranju odbojke in nogometa. Čas je tekel prehitro. Tabor se je iztekal, zato smo zadnji večer organizirali planinski krst, podelili priznanja za opravljeno planinsko šolo in



simbolične nagrade za zmagovalce orientacijskega tekmovanja. Tabora je bilo konec in odšli smo domov. Vendar drugačni, polni novih vtisov.

Da je tabor uspel tako, kot smo si želeli, se moramo zahvaliti sponzorjem, ki so nam pomagali. To so PD Šoštanj, OŠ KDK in Bibe Rócka Šoštanj, TE Šoštanj, Mesarstvo in trgovina Poznič, Trgovina in bistro Cigler, zavarovalnica Triglav, enota Celje in premogovnik Velenje-HTZ. Zahvaljujemo pa se tudi vsem drugim, ki so na kakršen koli način pomagali pri izvedbi tabora. **Hvala.**

Matej KORTNIK

VABILO NA TABOR MLADIH PLANINCEV V LETU 1999

Lepo pozdravljeni! Ni še dolgo tega, kar so minile zimske počitnice jaz pa vam že ponujam enega od možnih načinov preživljanja poletnih počitnic. Seveda ne celotnih, pač pa vas vabim na enotedensko druženje na taboru mladih planincev, ki je namenjen osnovnošolcem od petega do osmega razreda. Letošnji tabor bo že tretji zapovrstjo in ker smo ga pričeli intenzivno pripravljati že zdaj, bo le-ta najmanj tako zabaven, poučen, zanimiv in seveda športno obarvan kot sta bila prejšnja. Zato se bomo tudi letos potepali po okoliških hribih, se učili gorniških veččin, spoznavali okolico in njene zanimivosti, se zabavali in s športnimi aktivnostmi zapolnili prosti čas. Tabor bo potekal kot prejšnja leta sredi meseca julija, in sicer od nedelje 11.7. do nedelje 18.7.1999. Kraj taborjenja v tem trenutku še ni določen, lahko pa vam izdam kraja, med katerima se odločamo. To sta Podbrdo in Podvolovljek. Ime kraja vam izdamo meseca aprila, ko boste dobili vabila z natančnejšimi informacijami. Zdaj pa vam lahko sporočim še to, da se nam bodo letos na taboru pridružili mladi

planinci iz Zagorja, da bo za dobro počutje na taboru skrbela izkušena ekipa iz prejšnjih let s kakšno manjšo ali večjo zamenjavo. Seveda vam moram povedati, da lahko podrobnejše informacije dobite pri meni že zdaj (Matej tel: 881-847). Tako. Upam, da vam je ponudba všeč, da meseca aprila dobite v roke omenjeno vabilo, sicer pa me pokličite in se odločite, da pojdete z nami. Se slišimo in vidimo, do takrat pa srečno.

Matej KORTNIK

KAM? JA, PROTI SEVERU VNDAR!

Kamorkoli greste, ste tam.

Če vam je vseeno, kje ste, se niste izgubili.

(Murfologija v gorah)

Če bi se vsi tisti, ki v našem PD tekmujejo na orientacijskih tekmovanjih, ravnali po zgoraj napisanem, potem ne bi bili tako uspešni, kot smo. Na področju orientacije pa se je in se še kar veliko dogaja.

V sezoni 1997/98 smo dosegli zavidenja vredne rezultate. Tako smo si po uspešnem nastopu v Vinski Gori na zadnji tekmi te sezone priborili možnost nastopa v republiški orientacijski ligi kar v treh kategorijah (A, B in C).

Republiška liga je potekala v dveh dejanjih:

- Pomladansko slovensko orientacijsko tekmovanje v Braslovčah 9. maja 1998 (dejansko je potekalo na področju Dobrovelj)
- SPOT (slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje), ki je bil na MENINI 22. in 23. maja 1998

Seštevek obeh tekmovanj pa je dal državne prvake v vseh kategorijah.

Seveda je bil najpomembnejši SPOT. Nočna tekma, ki je bila pripravljena za kategorije C, D in H, je bila zaradi neugodnih vremenskih razmer prekinjena (megla v kateri ti še žaga ne pomaga, kaj šele škarje). Zato pa je bila toliko bolj napeta dnevna

tekma. Omenjene ekipe so startale pri Domu na Menini, ostale kategorije (A,B,E,F,G) pa v Bočni. Po Menini se je tako podilo kar veliko tekmovalcev, ki so iskali bolj ali manj skrite kontrolne točke.

In rezultati? Člani, ki so za naše PD tekmovali v kategoriji C, so v končnem seštevku obeh tekem v republiški ligi postali državni prvaki. **ČESTITAMO!** Prav tako pa so se dobro odrezali tudi mlajši tekmovalci v kategorijah B in A, ki so skupno osvojili 4. oz. 8. mesto.

V sezoni 1998/99 so za nami že tri tekmovanja: 19. septembra v Ljubnem ob Savinji, 10. oktobra v Šoštanju, 7. novembra v Rečici ob Savinji. 27. marca pa nas čaka še tekmovanje v Vinski Gori. Na tekmovanju, ki smo ga pripravili 10. oktobra 1998, je sodelovalo 32 ekip v sedmih kategorijah po treh različno zahtevnih progah. Start je bil pri gostišču Grebenšek, cilj pa pri Andrejevem domu na Slemenu. Tekmovanje je v celoti uspelo.

Pohvalno je, da smo letos končno dobili tudi tekmovalce v kategorijah D, E ter F. Upam, da ne bodo obupali in bodo s sabo na tekmovanje v Vinsko Goro pripeljali še kakšno ekipo. Vabim vas, da se nam pridružite in poizkusite. Ni težko.

Za kakršnekoli informacije lahko pokličete na tel. 853 – 720 (Barbara) in 882 –627 (Andreja).

Andreja KONOVSŠEK

Ljubezen do narave je edina, ki ne vara človekovega pričakovanja. Tu ni razočaranja.

Honore BALZAC

ŠTUDENTSKA SKUPINA ali KAKO PRIJETNO ZDRUŽITI S KORISTNIM

Le kje sem že slišala misel: študentje so pa tisti ljudje, ki zjutraj predvsem dolgo spijo,

čez dan nekaj malega postorijo, zvečer pa dolgo v noč žurirajo!? No, in posledice takšnega tempa življenja so resda prijetne, ne pa tudi koristne.

In povejte mi, kdo ne želi biti koristen!? Predvsem pa oboje skupaj - združiti prijetno s koristnim. To si želimo predvsem mi - Študentska skupina PD Šoštanj. Zato smo se zbrali ('davnega' leta 1995), da si popestrimo študentski prijetni vsakdan ter ga preživimo tudi na koristen način. Da pokažemo in dokažemo našim mamam in očetom, tovarišicam in prijateljem, da iz nas še nekaj bo. Da "nismo le številke, smo ljudje". Ljudje, ki znamo misliti s svojo glavo, ljudje, ki imamo svoje ambicije in želje, ljudje, ki predvsem ne želimo zaiti v enoličen vsakdan.

Saj veste, enoličnost pelje v dolgčas. In komu je všeč, da se ves dan, dan za dnem, leto za letom, vse življenje dolgočasi? Da že razmišlja, "pa saj me nič ne zanima, vse je brezveze...". Takšni ciniki mi že ne želimo biti. Cinizem in dolgčas 'ubijata'! Mi želimo razgibano življenje, pestro barvno mavrico vsakdana in veliko majhnih, a prijetnih in koristnih doživetij. Devetnajst takšnih glav nas je preprosto za to, da stvar deluje. Da se srečujemo približno enkrat mesečno na neuradnih sestankovanjih, kjer obujamo spomine na pretekle dni in kjer nam Martina pokomentira diase s svojih neumorno - avanturističnih popotovanj. Kocine nam stojijo pokonci in sprašujemo se: "Le odkod se je vzel ta 'duh'?". Takrat naredimo plan dela za leto vnaprej in določimo tiste vikende, ki bi drugače imeli morda pridih dolgčasa, ne vedoč kam bi se odpravili, kaj bi še radi spoznali in doživeli.

Da Bojanova domišljija in organizacijske sposobnosti nimajo meja, smo že okusili. Pa Matejev altruizem in nesebičnost ter Mojčina 'razdvojenost' med Velenjčani in

nami, ki jo uspešno obvladuje. Navdušuje nas Barbarina in Andrejina želja razvijati orientacijo. Matova fotografska žilica je neustavljiva. Romanu se je pridružil še brat Miha. Srečko, ki je skrbi za »žure« in Veronika, sta lep par. Saša, ki je za pol leta odvihrala na Škotsko, da bi opravila diplomu. Pa Tina in Urban, arhitekta, ki nam bosta uredila 'fejst' pisarno. Mateja živi tik pod Sv. Antonom in nas bo odslej 'moral' gostiti na dan Božičnega pohoda na Sv. Križ. Na 'H' člana Matjaž iz Škofje Loke in na Barbaro iz Logarske smo še posebej ponosni; tu se vidi naša odprtost in demokratičnost. In moja 'boljša polovica' Sergej, ki ga tu in tam zajame val duhovitih domislic. Na koncu še moja navzočnost z željo, da bi zmeraj na tako prijetno - koristen način preganjali dolgčas in enoličen vsakdan ter presegli na začetku zapisano že stereotipno domnevo.

To smo mi - Študentska skupina. Mi, ki imamo še veliko idej in energije. Med nas vabimo vsakogar, ki smo ga prepričali.

Vodja Študentske skupine
Brina JERIČ

SLOVAŠKA V PETIH DNEH (ŠTUDENTSKI GORNIŠKI TABOR V VISOKIH TATRAH NA SLOVAŠKEM, 21. – 26. julij 1998)

Na Slovaško smo se namenili sončnega julijskega dopoldneva. Deset mladih šoštansko - velenjske planinske naveze. Izpred Rdeče dvorane v Velenju, preko Avstrije (ste vedeli, da tu na WC – jih lahko gledate risanke), prav do Penzionia Pazicky v Stari Lesni v Slovaških Tatrah. In kot se za prave gornike spodobi, smo hoteli videti predvsem Tatre. Lastnik penzionia Boris nas je nastanil v ljubki hišici na majhni jasi ob glasnem potočku. Hišica Gizela z desetimi posteljami, dvema klopema, z nekaj stoli, z mizo, kuhinjo,

kopalnico in WC – jem, s televizijo, radiom in s kletjo, preurejeno v disko. Takoj nam je bila všeč.

Naslednji dan, v sredo, smo si šli ogledat Tatre. Iz kraja Štrbske Pleso smo se s sedežnico popeljali nad gozdno mejo, pot pa smo nadaljevali peš po kamnih, skrbno zloženih v stopnice, mimo Wahelenbergovih jezer na Bystre Sedlo (2314 m). Med hojo in med postanki smo občudovali okolico. In imeli smo kaj videti. S smaragdno zelenimi lišaji obraščeno kamenje (po priljubljeni nadaljevanki jih je vodnica Mojca poimenovala Esmeralde), jezerca... ; ...središče zanimanja moškega dela naše skupine pa so bile predvsem slovaške planinke. Zakaj? Hm. Mogoče zato, ker jih je bila večina oblečenih v kopalke in obuta v sandale ali lahke čevlje, kot se za kopalke spodobi. Kdo ve.

Po Mylnicki dolini smo se vrnil v Štrbske Pleso. Od tod pa zopet z vlakom do naše Gizele. Utrujeni od celodnevne hoje smo nameravali v bližnjo Tatransko Lomnico na večerjo, pa smo zamudili zadnji vlak. Zato smo večerjali doma. Sendviče.

Četrtek, to je dan! Na vrsti je šoping v Popradu. Ves dan smo izkoristili za ogled, nakupe in pisanje kartic. Pozno popoldne smo si, izčrpani od ogledov (če so imeli pa glih razprodaje) še bolj pa od pisanja kartic, privoščili skupno večerjo v domači slovaški gostilni. Škoda le, ker so ponujali bolj malo slovaških jedi. No ja, lačni nismo ostali. Na poti domov smo nekateri v Tatranski lesni obiskali še skupino velenjskih planincev, ki so si tudi prišli ogledat Tatre. Ob kozarčku "čiernega" smo se zapletli v klepet in skoraj bi spet zamudili vlak. Zadnji vlak do Tatranske Lesne. Vendar ga tokrat na srečo, nismo.

V petek je bila na vrsti druga tura: iz Starega Smokovca (najprej z gondolo, kakopak) po Mali Studeni dolini na Priečne sedlo in po Vel'ki Studeni dolini povratek v Stary Smokovec. Pa so nas po kakšni uri hoje

presenetili temni oblaki in vodnika Mojca in Bojan sta se odločila za spremembo ture: do Skalnat Pleso in od tod s sedežnico na Lomnicke Sedlo (2190 m). Tu so nas ujele prve dežne kaplje, zato smo se kaj hitro s sedežnico vrnil na Skalnat Pleso ter, od tod (spet ne peš) v dolino na kosilo v Tatransko Lomnico. Potem pa za spremembo - peš do doma. Tokrat so se izkazali fantje, ki dobro obvladajo orientacijo. Na njihov predlog nismo šli po cesti, ker bi šli baje daleč naokrog, zato smo raje ubrali bližnjico, ki pa je bila, kot je za večino bližnjic značilno, dobro skrita in jo je bilo treba šele najti...

...In smo jo tudi iskali. Po vodi in blatu, po visoki travi in gozdu...

Nismo je našli. Hoja po naravi pa je na nas pustila precejšnje sledi: nekateri smo bili mokri in blatni, drugi (zopet je tu govora o fantih) pa ob tem še tako utrujeni, da so šele po nekaj (beri: pet do šest) urah počitka na klopi ob kiosku s pijačo (ključne besede za lažje razumevanje: pivo in borovička – zgolj v zdravstvene namene, jasno) vrnil domov. Z izgovorom, da imamo punce absolutno prednost pri tuširanju. In nas niso hoteli motiti. In punce smo jim, o tem ni dvoma, popolnoma verjele.

Sobota, dan za potovanje. Proti Bratislavi. Pospravili smo našo Gizelo, posneli nekaj skupinskih fotografij pred njo (da se bo vedelo, kje smo bili) in se odpravili. Vendar nismo prišli daleč, ker se je pokvaril eden izmed treh avtomobilov. Diagnoza? "Ventilator je »knil«, zato je avto »zakuhal.«" In s tem se je začelo naše pestro dopoldne, ki se je nadaljevalo v prav tako pestro popoldne. Iskali smo mehanika (ob dvanajstih zaprejo in gredo na kosilo), se srečali s slovaškima policajema, ki nista imela ravno pretiranega občutka za šalo in sta nam "prodala" nekakšne listke, končno našli mehanika, ki smo ga zmotili pri kosilu in

naslednjih nekaj uric je zbrana moška družba popravljala avto. In ga tudi popravila. Tako kot je treba.

Ob petih popoldne smo potovanje nadaljevali preko Ružomberoka, Martina, Žiline, Trenčina v Bratislavo. No, našli smo študentski dom Družba, naše prenočišče, vendar šele po nekaj krogih okoli bratislavskega gradu in po "bližnjem srečanju" z enim izmed bratislavskih tramvajev. Zanimiva izkušnja, ki pa je ni priporočljivo ponavljati...

Nedelja. Opoldne. Tipičen poletni dan. Prav po poletno sončen in vroč. Po turistično smo si ogledali grad (ker se nam je mudilo, le od zunaj) in na poti do Mc'Donaldsa še Bratislavo. Popoldne smo nadaljevali vožnjo proti domu, si mimogrede ogledali še avstrijske risanke na WC – ju, ter potovanje zaključili zvečer. Pri Obircu, kot spodobi.

Naj strnem napisano v nekaj stavkov: Bili smo daleč. Bili smo visoko. Bilo je lepo.

Barbara MAVSAR

Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.

Nejc ZAPLOTNIK: Pot

IZ DALJNE SIBIRIJE

Rusija? Rdeče zvezde, vojaške uniforme in vodka. Poezija pokrajine, neskončnih brezovih gozdov in brezkrainih daljav. Mesta razdeljena na cone in mikrorajone, z osrednjo ploščadjo, s sovjetskim domom ali dumo. Vse oštevilčeno, vendar vseeno težko najdeno. Babuške skoraj povsod. Prodajajo vse od pirušk¹ in knjig, do gumbov svoje sestre. Oblasti ni več. Vladajo nenapisani zakoni, ki se oblikujejo glede na čas in kraj dogajanja. Nobena informacija ni hkrati tudi dejstvo. Izid iz

situacije bo povsem nelogičen ali pa ga sploh ne bo. Najbolje je čim manj razmišljati, vzeti svet kot samoumeven ter se prepustiti toku...

In Sibirija?

Dežela kaznjencev, preganjancev, političnih jetnikov, stalinističnih deportacij in prisilnih taborišč. V naših predstavah kot hladen, oddaljen in negostoljuben del sveta. Povsem neznan. In mogoče prav zaradi tega tako mikaven...

Sibirija se začne na reki Ob in konča na Leni. Reka Jenisej jo deli na Vzhodno in Zahodno. Zahodno Sibirsko nižino in Srednje sibirsko planoto (med Jenisejem in Leno) pokrivajo brezkončni gozdovi, katerih sestava je odvisna predvsem od temperaturnih razmer. Od brez do macesnov, ki proti severnem tečajniku prehajajo v tundro. Za rudna bogastva, ki jih skrivajo gozdovi pod seboj se staroselci niso zanimali. Živeli so od tistega kar je nudilo okolje, ki pa glede na surovost naravnih razmer nikoli ni bilo preveč blagodarno. Sibirski plemena so ostala le še v najbolj oddaljenih predelih Burjatske republike (Burjati), v Zabajkalu (Evenki), Jakutiji (Jakuti) ali Jukagiriji (Jukagiri) na severovzhodu. Čim bližje so Rusom, tem bolj prevzemajo njihove navade. Rusi so sem prišli najprej kot trgovci, ki so preprodajali krzno v evropski del Rusije. Kasnejša naseljevanja so bila interesna politika vladajočih po zasedbi ozemlja in izkoriščanja naravnih bogastev, ki so v dobi Stalina prešla v prisilna izgnanstva "nasprotnikov" režima. Ujetniki takratnih taborišč so zgradili večino mest in pričeli z intenzivnim izkopavanjem rudnih bogastev (diamant, baker, premog in nafta) ter pospeševati razvoj industrije.

Kako živijo

Z oddaljenostjo od Moskve se povečuje stopnja anarhije. Preživetje je odvisno od iznajdlivosti posameznika oziroma skupine. Rusi delijo čas na obdobje pred perestrojko

in po njej. Po perestrojki so državo začele pretresati vsakoletne ekonomske krize, vrednost rublja se nenehno spreminja, na vsakih nekaj let črtajo ničle. Totalitarizem zamenjuje demokracija in z njo država uhaja nadzoru. Prejšnje blagostanje je zamenjala kruta realnost. Čez noč so se končale raznorazne subvencije in sredstva s katerimi je država krila nerentabilnost svoje industrije, vrtoglavo se je povečala brezposelnost. Danes uradna statistika brezposelnosti niti ne beleži več, saj so vsi »zaposleni«. Večina se ukvarja s preprodajo tistega kar imajo: svojega telesa, vojnih medalj dedka, suhih rib, sadja iz Centralne Azije, pirušek ali pridelkov s svoje dače².

Sibirijo označujeta odmaknjenost, težka prehodnost ter skrajno otežene naravne razmere. Možnost kmetijske pridelave je omejena le na južni del (mesta ob Angari in zgornjem delu Jeniseja). V severna območja, v predele rudnih bogastev so bili ljudje načrtno naseljeni. Država jim je ponudila dobro plačane službe, njihove otroke je brezplačno vozila na počitnice na jug, po treh ali štirih letih so se družine preselile v južni del, kjer so si lahko kupile stanovanje, poslale otroke na šolanje in živele udobno in zadovoljno. Njihovo življenje na severu je bilo seveda odvisno od pomoči države. Sedaj ni več povpraševanja po rudah in država je pozabila nanje. Tako v kraje ob spodnjem Jeniseju, ki je ploven le kratek čas, v letošnjem avgustu zaradi krize in s tem povečane cene transporta, država ni bila zmožna poslati hrano. Ostali so brez ozimnice, prepuščeni samim sebi...

Mesta so tam, kjer so rudna nahajališča. Največja so se razvila ob rekah Angari in Jeniseju, ki sta s svojim hidroenergetskim potencialom omogočili razvoj težke industrije. Takšen primer zgostitve prebivalstva in dejavnosti je Poangarje, območje ob Angari, med Irkutskom in Bratskom, kjer živi 2,5 mio ljudi in je njihova gostota kar 70 prebivalcev/km². Meja med

mestom in podeželjem je izredno ostra. Podeželje v našem smislu niti ne obstaja. Ljudje živijo le ob rekah, vas je strnjeno naselje s 500- 700 ali več prebivalci. Vsaka vas ima obvezno poleg cerkve in šole še knjižnico in kulturni dom, ki pa sta redkokje še dejavna. Prevažajo se na konjih, čolnih ali starih motorjih s prikolico, zelo redka je mašina³. V tajgi velja »zakon gozda«, tako posamezniku skoraj ni dano preživeti. Vasi ponavadi oživijo proti večeru, posebej živahno pa je poleti, ko na reko pridejo »turisti«. To so prebivalci mest, ki pod improvizirano streho iz brezovih debel in polivinila tu preživljajo svoje počitnice. Bogataši imajo svojo dačo in čoln. Moški lovijo ribe, ženske nabirajo gozdne sadeže, potem pa vse skupaj odnesejo v mesto in imajo za zimo.

Imela sem priložnost preživeti v tajgi skoraj dva meseca z jamarji iz Irkutsk. Vandrali smo ob pritokih Angare, med Irkutskom in predgorjem Vzhodnih Sajanov. »Potovanje« po tajgi je možno samo v skupini zaradi transportnih in zdravstvenih težav, ki nastopijo takoj, ko zapustiš mesto. Poleti tod oživi ves mogoči mrčes; če stakneš smrtonosnega klopa, dobiš takoj injekcijo, potrebno je vsakodnevno preverjanje in beleženje. Tako nam je bila zvečer prva skrb zakuriti ogenj, s katerim smo vsaj za silo pregnali komarje. Živelimo smo od hrane iz baze, od tistega, kar smo nabrali v gozdu; ob plovbi po reki smo si jedilnik popestrili še z ribami.

Tajga očara s svojo tišino in prostranostjo. Pokrajina se zdi tako skrivnostno čista. Samotna in odmaknjena...

Irkutsk

Glavno mesto Irkutske oblasti⁴ s približno 600.000 prebivalci. Slavi že 300 - letnico obstoja in ima za razliko od klasičnega sibirskega mesta vsaj nekaj spomenikov predkomunistične zgodovine, ki jih lahko

najdemo v centru mesta. Nastal je kot postojanka trgovcev s krznom, ki so jim kasneje sledili priseljenci iz agrarno prenaseljene Evropske Rusije; zaradi ugodnih naravnih razmer so tu lahko oživljali poljedelstvo. V določenih obdobjih so med priseljenci prevladovali kaznjenci in zločinci, ki jih je obsodil carski režim.

Med socializmom je mesto doživljalo epoho ruskega razcveta v težki industriji, ki danes propada. Mesečna plača delavcev je 10 - 20 dolarjev, tako da večina zaposlenih opravlja 2-3 službe, za katere tudi po več mesecev ne dobi plače. Ostali se znajdejo po svoje...

Po razpadu Sovjetske zveze so se začeli v Irkutsk iz bivših sovjetskih republik množično preseljevati prebivalci Centralne Azije. V Irkutsku veljajo Azerbajdžanci in njim sorodne narodnosti za posebno socialno skupino. Ne mešajo se preveč z Rusi in so nosilci glavne transportne dejavnosti v mestu. Zaposleni so kot šoferji taksijev, ki idajejo videz modernih kombijev za osem do deset oseb. Prevezli so linije avtobusov, tramvaje in trolejbusov, od katerih so dražji le za rubelj. Posel jim veselo cveti, nastajajo pravicata družinska podjetja.

V mestu je težko ločiti delavnik od vikenda. Trgovine so vseskozi odprte, tržnice obratujejo podnevi in ponoči. Podnevi lahko na njih najdeš skoraj vse, kar ti srce poželi; od vložkov Always do sončnic, ki jih na veliko zobajo. Ponoči nastopijo Nataše, kot imenujejo prijateljice noči. Med njihovimi strankami prevladujejo Azerbajdžanci in ruski razočaranci. Tovrstna dejavnost je sprejeta kot nekaj samoumevnega, nihče nikogar ne preganja; »eto normalno je«. Nočno življenje poteka v avtomobilih, diskotekah, med vikendom pa mladina zahaja tudi v gozd. Tam požagajo nekaj brez, zakurijo ogenj, zatem se začne točenje vodke,

nabiranje gozdnih sadežev, pogosto pa se zbirajo na koncertih kitaristov, kar je tu izredno priljubljena oblika zabave. V začetku avgusta prirejajo v Bajkalsku (mestece na jugovzhodni obali Bajkala) »Bajkalsk- festival«, ki je nekakšna ruska inačica Woodstocka. Traja deset dni, zvrstijo se najboljši kitaristi in skupine, tudi iz drugih delov Sibirije (in Rusije). Letos jih je obiskal še Greenpeace, katerega prisotnost je bila prava senzacija. Njihov šotor so oblegali preprodajalci dolarjev, dokler jim Greenpeaceovcev ni zmanjkalo.

O Rusih

Če prihajaš iz slovanske države, te sprejmejo odprtih rok. Takoj si »naš čelavjek«, pogostijo te z vsem kar imajo. Ob slovanski širokogrudnosti nobeden ne razmišlja o tem, da bo mogoče že jutri odpuščen ali poslan na "administrativni odpust". O prihodnosti preveč ne razmišljajo. Živijo za trenutek. "Če smo vse drugo preživeli, bomo pa še to". Pravijo, da so že vsega navajeni in da nekako bo že ... Vseeno preklinjajo Jelcina in si želijo sprememb, do katerih pa v Rusiji očitno pride zelo težko.

Martina PEČNIK

- 1.) *piruška – ocvrto pecivo napolnjeno z vsem mogočim (sirom, čebulo, mesom, ribami ali brez)*
- 2.) *dača – lesena enodružinska hiša izven ali na obrobju mesta, ki služi kot vikend. Obvezno ima poleg še vrt in toplo gredo na kateri si z intenzivno pridelavo pridelajo zelenjavo, ki jim služi za ozimnico ali za prodajo v mestu.*
- 3.) *mašina – ruski izraz za kakršnokoli prevozno sredstvo na štirih kolesih, ki je primerno za vsemogoče terene.*
- 4.) *oblast – administrativna enota. Irkutska oblast meri 774 800 km² in ima nekaj več kot tri milione prebivalcev; za primerjavo s Slovenijo, ki obsega 22000 km² in v njej živi okoli dva miliona ljudi.*

PREDSTAVITEV AKCIJ MLADINSKE KOMISIJE PRI PZS V LETU 1999

I. IZOBRAŽEVANJE

1. TEČAJI ZA VODNIKE PZS

Biti vodnik PZS je pomembna in odgovorna naloga. Vodnik PZS je tisti, ki gore odkriva drugim. Uči jih varne hoje, seznanja jih z ukrepi ob nenadnih dogodkih v gorah, opozarja jih na pomen gora v svetovnem ekosistemu in se z njimi v dolini veseli uspešno opravljene ture. Zato mora imeti vodnik že kar nekaj izkušenj z gorami, biti mora razgledan, družaben in imeti prijazen odnos do soljudi in narave.



2. IZPOPOLNJEVANJA ZA VODNIKE PZS

3. TEČAJ ZA INŠTRUKTORJE PLANINSKE VZGOJE

4. IZOBRAŽEVANJE ZA MENTORJE PLANINSKIH SKUPIN

Seminar za mentorje planinskih skupin je namenjen vsem pedagoškim delavcem, ne glede na njihovo pedagoško usmeritev, ki na področju gorništvu delujejo v planinskih društvih, vrtcih in šolah. Zaželeno pa so predhodne gorniške izkušnje, ki izhajajo iz lastne aktivnosti v gorah.

II. MNOŽIČNE AKCIJE MK PZS

1. AKCIJA CICIBAN PLANINEC

Izvajalci akcije so vrtci, ponekod pa jo samostojno izvajajo tudi mladinski odseki. Namenjena je vsem predšolskim otrokom,

tudi tistim, ki niso vključeni v vrtec, saj omogoča druženje z vrstniki in socializacijsko vpliva na razvoj mlade osebnosti. Vsak otrok prejme ob začetku sodelovanja **dnevnik Ringa raja**, kamor riše vtise z izletov, nalepi fotografije ali razglednice ali pa odtisne žige z vrhov ter planinskih postojank. Za **našitek Cicibana planinca** mora ciciban ali cicibanka sodelovati na najmanj petih izletih, za udeležbo na osmih prejme **priponko Cicibana planinca**, za dvanajst podvigov pa je nagrajen/a s **pesmarico**. Ob sklepu akcije, ko je bil/a že na petnajstih potepanjih, pa prejme **dnevnik Mladega planinca in planinke** ter povabilo, naj se pridruži planinski skupini.

Izleti, ki jih otrok opravi s starši, so enakovredni društvenim izletom.

Akcija je zaradi svojega vzgojnega značaja uvrščena v Nacionalni program športa v Republiki Sloveniji, v njej pa lahko sodelujejo tudi vsi cicibani, ki tekmujejo za športno značko.

Ponekod je ta akcija dopolnjena s **programom Cicibanovih planinskih uric**, kjer se najmlajši preko zgodbic, pravljic in pesmi seznanjajo z življenjem z naravo.

2. AKCIJA MLADI PLANINEC, MLADA PLANINKA

Mladinska komisija je to akcijo uvedla že leta 1969, zato je precej utečena in tudi bolj množična. Osnovnošolci od prvega do osmega razreda tekmujejo za bronasti, srebrni in zlati znak mladega planinca.



Posamezni znak dosežejo glede na število opravljenih izletov. Vtise z izletov beležijo v dnevnik Mladi planinec,

ki je obenem tudi članska izkaznica in dnevnik po Slovenski planinski poti. To akcijo izvaja večina mladinskih odsekov preko planinskih skupin na osnovnih šolah. Redna tedenska srečanja so namenjena družabnosti in spoznavanju vsebin posameznih predmetov gorniške šole. Akcijo vodijo mladinski planinski vodniki, ponekod pa tudi učitelji in mentorji planinske vzgoje.

3. DRŽAVNO TEKMOVANJE MLADINA IN GORE

Letošnje, že enajsto državno tekmovanje Mladina in gore bo 20. novembra 1999. Organizirata ga MK PZS in PD Fram v sodelovanju z Osnovno šolo Fram, od koder prihaja drugouvrščena ekipa na desetem tekmovanju Mladina in gore. V prvem delu tekmovanja bodo ekipe (ki naj jih sestavljajo po štirje tekmovalci, učenci od 5. do 8. razreda OŠ) reševale teste iz vsebin Planinske šole in iz predpisanih tem. Drugi, finalni del pa bo potekal v obliki kviza. Tema tekmovanja bo dokončno znana v začetku septembra.

III. AKTIVNOSTI VODNIŠKEGA SERVISIA IZIDOR

Vodniški servis Izidor (VSI) je eden izmed odborov pri Mladinski komisiji PZS. Že vrsto let so temeljne aktivnosti VSI izvajanje taborov (tečaji gorništvu, študentski tedni turne smuke, tabori mladih planincev in podobno). Razen tega se ukvarjajo še z organizacijo in izvedbo raznih planinskih izletov, razpisanih preko različnih zavodov, ki se ukvarjajo z mladino. Člani VSI so vodniki, ki kot člani vodstev sodelujejo na akcijah VSI.

1. GORNIŠKO - EKOLOŠKI TABOR

Namenjen je vsem ekološko usmerjenim mladim gornikom, praviloma dijakom in študentom (starejšim od 18 in mlajšim od 28let), ki želijo praktično sodelovati pri različnih ekoloških projektih v gorskem

svetu. Potekal bo od 23. do 30. julija 1999 nekje na območju slovenskih gora.

2. ŠTUDENTSKI TEDEN TURNE SMUKE (TTS)

Gore pozimi? TTS je namenjen mladim, ki bi radi smučali malo drugače. Poleg organiziranih turnih smukov program vsebuje še učenje osnov turnega smučanja, seznanitev z osnovami zimske alpinistike, nočno smučanje ob polni luni, družabne večere... Organizirane so štiri izmene v februarju in na začetku marca 1999.

3. TEČAJ GORNIŠTVA - ŠOLA VARNE HOJE

Na vsakoletnih tečajih gorništvu se mladi spoznavajo z gorami in gorništvom kot načinom življenja. Pridobivajo znanje za varno hojo, nabirajo moč, znanje in izkušnje. V letošnjem poletju bosta organizirana dva tečaja. Julija (4. do 12. 7.) za starejše osnovnošolce in mlajše dijake ter avgusta (21. do 29.8.) za starejše dijake in študente.

4. MEDNARODNI GORNIŠKI DRUŽINSKI TABOR

MK PZS je aktivna tudi na mednarodnem področju. Kot rezultat sodelovanja z UIAA Youth Commission bo v letošnjem poletju organiziran mednarodni gorniški družinski tabor, ki bo potekal od 2. do 7. avgusta 1999 nekje na območju slovenskih gora. Program bo prilagojen družinskemu gorništvu, tako da bo všeč tako staršem kot otrokom.

5. IZLET ZA DOBITNIKE ZLATIH ZNAKOV MLADEGA PLANINCA

VSI vsako leto organizira tudi nagradni izlet za vse dobitnike zlatih značk akcije Mladi planinec, ki so si to laskavo priznanje pridobili v obdobju od zadnjega izleta. Tura ni zahtevna in je namenjena predvsem medsebojnemu spoznavanju in druženju mladih gornikov v gorskem svetu. Naslednji izlet bo 9. oktobra 1999. Torej, vsi mladi planinci in planinke, čimprej do zlatega znaka!

IV. ORIENTACIJA

1. TEKMOVANJA V PODROČNIH PLANINSKIH ORIENTACIJSKIH LIGAH
Planinska orientacijska tekmovanja imajo v slovenskem prostoru že dolgo zgodovino. V osemdesetih letih tega stoletja so bila med slovenskimi planinci izredno popularna. Iz teh časov poznamo Milovanovičev memorial, tridnevno Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje, različna tekmovanja JLA ipd.

V tekmovalni sezoni 1998/99 tekmujejo planinci v sedmih področnih orientacijskih ligah: v Savinjski, Podravske, Koroški, Zasavski, Gorenjski, v ligi Smrekovec ter v Rogaški MG ligi. PD Šoštanj tekmuje v ligi Smrekovec.

Tekmovanja morajo potekati v skladu s Pravili planinskih orientacijskih tekmovanj (Obvestila PZS, oktober 1998).

2. TEKMOVANJA V REPUBLIŠKI PLANINSKI ORIENTACIJSKI LIGI

V tekmovalni sezoni 1997/98 je Odbor za orientacijo MK PZS prvič organiziral tekmovanja na republiški ravni. Izvedeni sta bili dve tekmovanji: v začetku maja 1998 Pomladansko planinsko orientacijsko tekmovanje, konec istega meseca pa še uradni zaključek republiške planinske lige, Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje.

V sezoni 1998/99 bo v republiški planinski orientacijski ligi organizirano eno samo tekmovanje, in sicer Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje (SPOT). Na to tekmovanje, ki bo 8. in 9. maja 1999, se bosta uvrstili prvi dve ekipi iz vsake kategorije posameznih področnih orientacijskih lig.

3. SEMINAR ORIENTACIJE

Oktober 1999 bo organiziral Odbor za orientacijo MK PZS seminar orientacije (letos že tretji po vrsti) za vse, ki nameravajo poučevati orientacijo v okviru planinskih društev, organizirati ali tekmovati na planinskih orientacijskih tekmovanjih in bolje obvladati gibanje po neznanem terenu. Po uspešno opravljenem seminarju in

zaključenem pripravništvu pridobi udeleženez naziv Vaditelj orientacije PZS.

INFO TOČKA:

Mladinska komisija pri Planinski zvezi Slovenije, Dvoržakova 9, 1000 Ljubljana
tel.: 061 / 13 - 43 - 022, 13 - 43 - 023, 312 - 553 /int. 106/

fax: 061 / 13 - 22 - 140 (za MK)

http://www.pzs.si

el. pošta: mladinska.komisija@pzs.si

Za vas se je potrudila: Barbara MAVSAR

PRIPOROČILA GORSKIM KOLESARJEM

Te mika gorsko kolesarjenje? Preden pričneš, preberi tole.

Gorsko kolo omogoča vožnjo po vseh terenih, seveda v okviru kolesarjevih zmožnosti. Dokler se kolesar drži cest in utrjenih poti, težko govorimo o škodljivem vplivu na okolje. Problemi se pojavijo, ko zapusti pot in zapelje na travnik, na polje ali v gozd. Pod debelimi pnevmatikami prihaja do mehanskih poškodb tal in vegetacije, uničevanja podrasti v gozdu, poškodb korenin. Škoda se zelo poveča z vožnjo po vlažnih, močvirnatih predelih ali po tleh, razmočenih od snežnice ali dežja. Škodljiva je predvsem vožnja z blokiranimi zavorami, torej vožnja navzdol. Poškodovanost vegetacije in tal lahko na neugodnih površinah sproži erozijske procese. Poleg tega vožnja izven poti poveča možnost motenja živali.

Če pa se kolesar drži določenih pravil vedenja (kot to velja za vse obiskovalce gorskega sveta), ne predstavlja pretirane obremenitve v tem okolju. Celo nasprotno. Gorsko kolesarjenje zmanjša uporabo motornih vozil. Kaj ni gorski kolesar bolj naravovarstveno usmerjen kot gornik, ki se skoraj do cilja pripelje s svojim jeklenim konjičkom?

Pravila vedenja:

1. Splošna prepoved velja za vožnje izven poti, torej po travnikih, poljih in gozdovih (Uredba o prepovedi vožnje z vozili v naravnem okolju, Uradni list RS 16 / 95).
2. Tudi kolesarjenje po smučarskih progah je nesprijemljivo, saj so travnate površine na strojno izravnanih tleh smučišč izredno nestabilne in občutljive.
3. V visokogorju, nad gozdno mejo, naj gorski kolesarji ne bi vozili, razen če v ta brezgozdni prostor vodijo ustrezne, dovolj široke in utrjene poti (stare vojaške poti, gorske avtomobilske ceste). Za kolesarjenje je primernejša množica gozdnih, kmetijskih in podobnih kolovozov in cest v nižjih predelih. V primeru posebne zavarovanosti določenega območja pa seveda veljajo strožje omejitve.
4. Vožnja po slabo utrjenih in razmočenih poteh ni priporočljiva.
5. Transport koles z žičnicami naj ne bi bil dovoljen.
6. Kolesarji naj tako kot vsi obiskovalci gorskega sveta povzročajo čim manj hrupa, da ne bi plašili živali.
7. Divja vožnja po poteh ni primerna, še posebej če s tem ogrozimo druge uporabnike poti. Ob srečanju zmanjšamo hitrost, po potrebi sestopimo in se umaknemo s poti. Pešci naj imajo prednost.
8. Za organizacijo tekmovanj in množičnih gorsko – kolesarskih prireditev gorski svet ni primeren.
9. Potrebno je označiti poti za gorska kolesa in izdelati zemljevide z označenimi primernimi potmi. Pravočasno sodelovanje z gozdarji in naravovarstveniki lahko odpravi morebitna poznejša nesoglasja in

poskrbi za čim bolj pestro izbrano traso poti.

10. Priporočljivo je včlanjenje v organizacije, ki združujejo gorske kolesarje. Tam bomo dobili mnoge koristne napotke in organizirano uveljavljali svoje interese.



Vir: Zloženska PZS,
Gorsko kolesarjenje,
gornišтво in varstvo
narave, Ljubljana, 1995

*...popotovanje skozi svetlobo in lepoto
marsikaj poravnava. Poteši premnoge
bolečine, sname marsikatero breme.
Napravi nas čiste, močne in svobodne.
Nauči nas stvari jemati, kakršne morajo
priti. Ne z brezbriznostjo otopelega,
marveč z mirno preudarnostjo, ki jo
prinesemo z višav.*

dr. Julius KUGY: Iz življenja gornika

MO PRODIRA V SVET – PRI TEM MU POMAGA INTERNET

O tem, da Internet k nam prodira skozi vsa vrata in okna, če ne sili že kar skozi vsako ključavnico, ni dvoma. Odpreš časopis, vključiš radio, prižgeš TV, povsod te bombardirajo z idejo: 'Bi se radi spet priključili?' (saj poznate tisto reklamo z dojenčkom!?). Pa se dajte!

Vsekakor je zanimivo predvsem dejstvo, da ta izum počasi postaja sestavni del našega bivanja in predvsem komuniciranja s svetom (bližnja ali daljna okolica, kakorkoli že hočete oz. kakršne so vaše potrebe). Postaja nekaj tako normalnega kot pralni stroj, mikrovalovka, hladilnik ali telefon. Vsakdo, ki ima doma računalnik, se

je že priključil na Internet ali pa vsaj razmišlja o tem.

Priključili smo se tudi mi, MO PD Šoštanj. Tako ali tako smo že prej brskali po tej množici informacij in iskali podatke in zanimivosti o drugih. Pa smo si rekli: "Zakaj ne bi še drugi izvedeli kaj o nas?" Seveda ne preveč, ampak ravno dovolj, da bi vedeli, da smo in da nekaj počnemo. Tako smo si omislili svojo domačo stran oz. 'home page', ki se skriva na naslovu:

<http://mypage.geoplay.com/mopd-sostanj>

Vse skupaj je na noge postavil naš Bojan, drugi pa smo mu in mu še trdno stojimo ob strani. Eni s pohvalami, drugi z idejami in tretji z obljubami (teh je največ). Kakorkoli že, stran nastaja oz. se gradi. In teme? Ne uide vam zgodovina MO, aktivnosti, planinske skupine, orientacija...

Torej, če boste slučajno 'surfali' po NET-u' izberite pravi veter, ki naj vas pripelje k nam. Tistim, ki jim je tale računalniška novost še tuja, svetujem, da povprašate o tem svoje otroke ali vnuke. Vredno je!

Da pa ne boste svojih kritik, nasvetov, predlogov in morebitnih pohval zadržali zase, nam lahko potem, ko boste vso stvar proučili, pošljete še elektronsko pošto. Naš poštni predal je na temle naslovu:

MOPD.Sostanj@iname.com

Pa prijetno surfanje!

Andreja KONOVSĚK

PS. Ker pa ne želimo, da bi se kdo čutil prikrajšanega, sporočamo, da ideja o predstavitvi celotnega PD na Internetu že živi. Realizacija in predstavitev sledita.

*Le enkrat si mlad: ko si mlad; in pa vse življenje, kadar si planinec...
Le tako te ne more doleteti najstrašnejša vseh obdob: da bi ostal sam, star in brez ljubezni. Narava ti vselej ostane.
France AVČIN: Beli križ*

SEZNAM VODNIKOV PD ŠOŠTANJ

Če boste kdaj potrebovali pomoč:

- pri nakupu pohodniške opreme
 - o stanju poti v visokogorju
 - o primernosti poti za vaše izkušnje
 - pri nakupu planinskih edicij
 - pri spoznavanju aktivnosti PD
 - pri poglobitvi vašega gorniškega znanja
 - ali pri drugih problemih v gorništvu
- lahko pokličete vodnike planinskega društva Šoštanj in jih povprašate za nasvet:**

Ime in priimek	Naslov	Tel. št.	Dosež. kat.
Alenka Čebul	Prešernov trg 4 Šoštanj	882 - 510	A
Andrej Tamše	Aškerčeva 26 Šoštanj	882 - 270	A, B, D in G
Bojan Rotovnik	Aškerčeva 11 Šoštanj	881 - 146	A, B in D
Boris Mastnak	Šaleška 19 Šoštanj	861 - 792	A
Brina Jerič	Kardeljev trg 3 Velenje	858 - 737	A
Daniilo Čebul	Prešernov trg 4 Šoštanj	882 - 510	A
Evgen Drvarič	Tovarniška 7 Šoštanj	881 - 042	A in B
Jure Drev	Lokovica 99 Šoštanj	881 - 799	A
Maksimilijan Korošec	Kidričeva 55 Velenje	857 - 774	A, B in D
Martina Pečnik	Lepa Njiva 1 Šoštanj	881 - 268	A
Matej Kortnik	Lokovica 55 Šoštanj	881 - 847	A, B in D
Miran Hudej	Lokovica 17 a Šoštanj	882 - 744	A

Ti pa ležiš med redkimi šopi rumene, ostre trave, z odprtim srcem srkaš vase večne poti zvezd, šteješ utrinke, veter pa te počasi prekriva z drobnim peskom, ki zaškriplje med zobmi in se lepi na čelo. In prevzame te večni nemir visokih gora, tisti naravni tok življenja, ki smo ga že skoraj pozabili. Tokrat začutiš, da te je rodila mamica Zemlja, da si le del pustih dolin, zelenih pašnikov, razbitih ledenikov, da si del šumeče reke in črnega, s srebrom posutega neba. Takrat se zaveš, zakaj te samotne poti neprestano vlečejo nazaj med najvišje vrhove, kjer se sredi tuljenja vetrov stiskata nebo in Zemlja.

Nejc ZAPLOTNIK: Pot

ZAVAROVANJA PLANINCEV SKLENJENA V PZS

Vsi člani planinskih društev so nezgodno zavarovani v prostem času v gorah. Zavarovalna vsota za primer nezgodne smrti znaša 188.000 SIT, v primeru trajne invalidnosti pa 364.000 SIT. Pri A članih je zavarovalna vsota v prvem primeru 300.000 SIT, v drugem pa 600.000 SIT. Resničnost članstva potrjuje za B in C člane matično planinsko društvo. Ti člani so torej zavarovani za višje vsote od tedaj, ko v pisarni PZS prejmemo njihov kuponček »Prijava A člana«.

Zavarovanje odgovornosti za čas opravljanja dejavnosti je sklenjeno za registrirane vodnike PZS in gorske vodnike. Zavarovalnica krije stroške odškodnine, ki bi jih poškodovani oz. oškodovani vodeni uveljavili od vodnika največ 3.500.000 SIT za poškodovanje oseb in največ 700.000 Sit za poškodbe stvari.

Zavarovalne vsote uveljavlja upravičenec z obrazcem »Prijava nezgode«, ki vam ga

lahko pošljemo, ali pa ga dobite pri Zavarovalnici Mercator, d.d., Ljubljana. Izpolnjenemu obrazcu priložite vso zdravniško dokumentacijo, za umrlega izpis iz matične knjige umrlih in pošljete Pisarni PZS, ta pa po potrditvi pošlje primer v reševanje Zavarovalnici.

Iz knjižice Planinske akcije in postojanke 1999.



PLANINSKI POPOTNIK je interni časopis Planinskega društva Šoštanj in je namenjen brezplačnemu razdeljevanju. Izhaja enkrat letno in ga prejemajo člani PD Šoštanj.

Izdajatelj Mladinski odsek PD Šoštanj

Urednik Bojan ROTOVNIK

Uredniški odbor Andreja KONOVSĚK
Matej KORTNIK
Barbara MAVSAR
Martina PEČNIK
Brina JERIČ

Lektor Milka JARNOVIČ

Rač. oblikovanje Bojan ROTOVNIK

Risbe, ki smo jih objavili v tej številki so večinoma v lasti MK PZS (imamo dovoljenje za objavo) oz. smo jih presneli iz Interneta.

Iskalcem napak ne izplačujemo honorarjev!